

Một cuộc đào thoát

“Bằng mọi giá, các con phải sống!”

Mẹ đẩy chúng tôi vào bụi tre ngà, hối hả cào lá khô phủ lên ngực trang rồi vội vã chạy ra ngoài, nộp mình cho những người khổng lồ đang cầm sào lưng bắt.

... Một giờ trước, khi mẹ đang nằm trong ổ rơm ấm áp chờ vượt cạn thì cha hốt hải chạy về báo tin dữ.

- Quái vật khổng lồ đã đến, chúng ta phải trốn đi thôi!

Cha khẩn trương truyền tin cho cả bầy đàn. Ai nấy vừa nghe liền mặt xanh mày xám. Họ đều biết “quái vật khổng lồ” một khi đã đến là sẽ bắt đi tất cả.

Cả đàn nín thở, rầm rập nghe hiệu lệnh của cha, từng bước dò dẫm men theo hàng lu nước,

qua gốc khế, len lỏi trong vườn rau, ẩn mình dưới giàn mướp lúc lửu quả rồi nhẹ nhàng dầm mình xuống ao. Cuộc đào thoát không một tiếng động. Cha nói chỉ cần đến được nương nước dẫn ra dòng kênh là tất cả sẽ an toàn.

Cha bơi bọc hậu, liên tục nhìn về phía sau và quan sát xung quanh. Mẹ khó nhọc bì bõm ngay bên cạnh. Bốn bề tĩnh lặng đến mức nghe rõ cả tiếng lá tre khô rơi trên mặt nước.

Lối thoát kia rồi! Những đôi chân quấy cật lực dưới ao, mừng rỡ.

- Không được rồi, anh ơi!

Vào lúc cả đoàn chuẩn bị vượt qua bụi tre ngà để vào nương nước thì mẹ ôm bụng kêu lên.

Nãy giờ, mẹ đã cố kìm nén cơn đau để theo cha, nhưng khi lạch bạch băng qua bụi tre, mẹ đã quy xuống. Những đứa con của mẹ sắp ra đời, và chúng phải được ra đời, không thể sớm hơn cũng không thể muộn hơn. Nước mắt mẹ bắt đầu chảy. Cơn đau và cả nỗi lo lắng khiến người mẹ run rẩy.

Cha truyền lệnh cho cả đàn cứ đi trước, còn cha ở lại. Mẹ cố sức lết về phía hốc đất, chỗ khuất tầm nhìn, nằm xuống, thực hiện điều thiêng liêng nhất của đời mẹ. Trớ trêu thay, những đứa trẻ của mẹ lại đến trong tình cảnh

éo le này. Cha ra sức tìm cành khô vây quanh, che chắn cho mẹ. Gai cào chân cha chảy máu, loang đỏ trên lá khô.

Cả đàn đã dầm mình dưới nương nước. Cha dõi mắt theo, thở phào nhẹ nhõm. Thoát rồi!

Thế nhưng đúng vào lúc cha an tâm trông chừng mẹ thì nghe những tiếng kêu thất thanh. Các anh em của cha đang tháo chạy tán loạn nhưng đều bị những “người khổng lồ” túm lấy, tréo cánh và xách trên tay, đi ngang bụi tre ngà. Từng anh em một, trước mặt cha, họ đều bị bắt trở lại để tống vào bụng “quái vật” đang gặm rú những âm thanh đầy đe dọa trước cổng nhà. Những người khổng lồ với vũ khí trên tay rất nhanh đã chặn đứng đường thoát thân của cả đàn.

Không một ai kịp xuôi ra dòng kênh để ẩn mình vào ruộng lúa xanh đang mùa trổ đồng đòng.

- Bọn này giỏi! Còn dám đưa nhau đi trốn thế chứ! - Giọng người khổng lồ hậm hực.

Nhưng rồi họ cũng phá lên cười khi nhắc đến “sai lầm chết người” mà cha và cả bầy đàn đã sơ suất bỏ qua: Những sợi lông trắng rụng vương vãi trên lối đi suốt hành trình đào thoát; vệt bùn nước mới nguyên loang dài phía bờ ao. Họ thậm chí còn phát hiện ra dấu máu vương ở bụi tre ngà và lập tức tìm ra cha đang trú thân ở đó.

Đó cũng là khoảnh khắc mẹ sinh tôi.

Cha dùng mọi cách để kéo dài thời gian. Cha đập. Cha chạy. Cha bay. Cha phóng xuống ao. Cho đến khi bị vây tròn trong vùng nước mọc đầy những bông hoa súng tím, đôi mắt cha hướng về bụi tre ngà, đầy thống khổ.

Mẹ ở nơi này cũng đã sức cùng lực kiệt, chỉ kịp quơ quào đám lá tre khô phủ lên những tiểu hành tinh vừa mới ra đời - nơi đó có các con còn non của mẹ.

Lời cuối cùng tôi nghe được trước khi mẹ bị quái vật khổng lồ tóm lấy, đưa đi, là những thanh âm nức nhen:

“Bằng mọi giá, các con phải sống!”

Tôi vừa mở mắt đã thấy mình trôi nổi trên một dòng sông đỏ, như màu máu của cha. Và từ phía trời xanh, như có đôi cánh rộng đang bay về phía bụi tre ngà...

CHƯƠNG MỘT

Hội ngộ bên bờ biển

Lời sám truyền:

*“Vào ngày bảy hành tinh xếp thẳng hàng,
con sẽ được đưa về Vùng Ánh Sáng.”*

Giờ thì tôi đang ngồi đây, trong giỏ mây với chị Mun, trên đường theo bà ngoại ra chợ cá.

- Mun, đi chợ con!

Sáng nay, vừa nghe bà gọi, chị Mun đã nhanh nhẩu nhảy vào giỏ ngồi liền, rồi ngoắc tôi:

- Bông Cỏ, đi chợ với chị nè.

Mun là một chị mèo sáu tháng tuổi (nếu so với tuổi người thì chị đang ở tuổi lên chín), có bộ lông đen tuyền mềm mịn và đôi mắt xanh lấp lánh. Nhà chị ngay cạnh nhà tôi nên ngày nào cũng sang rủ tôi ra bãi cát. Chơi giỡn đã đời thì hai chị em nằm lăn hóng gió dưới hàng phi lao, nói đủ thứ chuyện trên đời dưới đất.

Sáng nay tôi không chạy bộ ngoài bãi biển với anh Bông Gòn và cậu Sáu như thường ngày mà đi chợ cá với chị Mun.

- Trời đất, Bông Cổ cũng muốn đi chợ nữa hả?

Bà ngoại xách giỏ lên, ngạc nhiên. Tôi tưởng bà sẽ mang tôi trả lại cho cậu Sáu, nhưng không, bà đội nón lá rồi xách hai chị em đi luôn.

Bà của chị Mun cũng là bà ngoại của anh Bánh Mì - sáng nào tôi cũng thấy anh thắt khăn quàng đỏ đến trường Tiểu học Triều Dương. Chị Mun rất thích theo bà đi chợ, có khi bà đi trước, chị leo đèo theo sau. Bữa nay chị dẫn tôi theo cho mở mang tầm mắt.

- Cá ngoài ấy tươi ngon lắm á!

Chị Mun vừa nói vừa chỉ cho tôi xem mấy chiếc thuyền thúng đang dập dềnh trên sóng.

Nhà ở gần biển, ngày nào tôi cũng nghe trong không khí có vị mặn và mùi thơm thơm của tôm cua cá. Nhưng mãi đến hôm nay mới

được theo bà đi chợ làng chài. Từ nhà ra chợ phải đi qua một quãng đường rợp màu tím của hoa bằng lăng, ngang bãi xương rồng với những loài dây leo, còn có một dòng thác nhỏ chảy từ trên đỉnh núi xuống.

Chị Mun nói đó là mạch nước thiêng, ai uống được sẽ luôn khỏe mạnh. Nghe vậy, tôi tò mò nhảy xuống uống thử liền. Giá mà có chiếc lá sen, tôi sẽ hứng nước tiên mang về cho cậu Sáu với anh Bông Gòn nữa.

Chị Mun không biết suy nghĩ của tôi, vẫn hào hứng giới thiệu về cảnh vật xung quanh. Con đường này đã quen thuộc với chị từ lúc biết đi cho đến bây giờ. Còn với tôi thì hình ảnh nào cũng mới lạ.

Thi thoảng lại gặp những mèo bạn của chị Mun cũng đang trên đường “đi chợ cá”. Họ hào hứng khoe hôm qua, hôm kia được ăn những loại cá ngon lành nào: Cá tầm, cá thu, cá ngừ, cá ngát rồi cá chim, cá chẽm, cá nục, cá trích, cá cơm... Họ còn mách nhau ngoài chợ chỗ nào thường có nhiều cá vụn, ai hay cho quà vật, và đặc biệt dặn dò nhau chú ý đến “hai ông lớn” Văn Vện gì đó, rất ghét mèo đi ăn mót.

Chợ cá buổi sáng thật nhộn nhịp, xôn xao người mua kẻ bán. Tiếng chào mời, tiếng mặc

cả, tiếng nói cười rộn ràng. Không chỉ có rất nhiều cá mà còn tôm, cua, ốc, sò, mực... Chao ơi là thơm!

Mùi thức ăn tươi ắp đầy không khí làm bụng dạ tôi cũng cồn cào, dù sáng sớm đã ních no bụng món hạt ngô xay nhuyễn thơm mịn mà cậu Sáu làm cho.

Trong lúc bà lựa mua cá đối óng ánh vảy và bụng núc ních trứng thì chị Mun rủ tôi nhảy khỏi giỏ mây, đi thám thính.

Nhưng hành trình khám phá chợ cá vừa bắt đầu thì tôi đã thấy quyết định rời khỏi tầm mắt của bà ngoại quả là một sai lầm. Chị Mun thân thủ lanh lẹ, với ai ở đây cũng biết mặt chị nên đều nhường lối. Còn tôi thân hình bé tẹo, lại ngơ ngơ ngác ngác, đi đứng không khéo bị con người đạp cho một phát là bẹp dí mất thôi.

“Tránh đường, tránh đường! Nước sôi, nước sôi!”

Ai đó vừa khiêng thùng hải sản vừa la lớn. Tôi hoảng quá nhảy đại lên thau tôm hùm, vừa đứng chưa vững đã bị mấy chị tôm khó chịu tạt nước đuổi đi.

- Cỏ ơi, lại đây nè! - Chị Mun gọi.

- Mun, Bông Cỏ! - Tiếng bà hòa trong tiếng chợ đông.

Tôi mất phương hướng, phóng qua hàng cua, bị cua kẹp cho đau điếng. Vừa thoát ra được là cầm đầu cầm cổ chạy trời chết.

- Trời ơi, vệt con nhà ai...

Mọi người càng muốn bắt giữ tôi, tôi càng hoảng hốt, đạp loạn lên vai lên nón người ta, cố sức thoát khỏi đám đông. Lúc đó ai gọi tên tôi cũng không còn biết nữa. Cho đến khi đáp xuống một khoảng trống yên ổn và dừng lại thở dốc, tôi mới phát hiện mình đang đứng ngay chân “ông lớn”.

- Mi dám ra đây làm loạn, hả? - Ông lớn thân hình cao to vạm vỡ bật dậy, nhìn tôi gầm gừ.

- Dạ, con mới tới, con... không có biết gì hết...

- Tôi mếu máo, tim đập chân run.

Hai ông gườm gườm nhìn tôi, khuôn mặt đanh lại, thiếu điều tát một phát là nuốt trọn luôn tấm thân nhỏ bé của tôi.

- Vần Vện!

Chú Hải vừa kéo thuyền thúng lên bờ, thấy thế liền lên tiếng khiến hai ông lớn lùi lại và ngồi xuống, bốn mắt vẫn nhìn tôi hằm hè.

- Dạ, đây là em gái con. Xin hai ông thương tình... - Vừa lúc đó, chị Mun nhảy bổ vào đứng chắn trước mặt tôi.

Thân hình chị Mun so với tôi thì lớn hơn được chút xíu, nhưng cũng chỉ bằng cái bắp